

El Diacrític | Actualitzat el 30/05/2020 a les 08:07

Abraçades virtuals que no ens abriguen

«Diuen que mascareta, en català, és morrió, però jo no em veig capaç de fer servir una paraulota com aquesta, que té una connotació clara d'esclavatge, de submissió. Tot i que hi ha molt de submissió en les nostres pors, i molt d'autoritarisme entre els qui ens canvien de fase o no amb criteris no només científics. Ja els va bé, que ens costi de refer-nos i que ens quedem a casa ben obedients i silenciades, silenciats»

Concentració contra la repressió i pel dret de protesta, dimarts a la plaça Major de Vic | Steve Cedar

L'altre dia vaig anar a Vic. Feia dos mesos que no hi anava, és clar, i en algun lloc del subconscient em semblava que allà no hi passaria res i que em despertaria d'un malson per entrar al passat.

No va ser així, evidentment. Feia un dia brillant i tots els arbres eren verds, però semblava una ciutat estranya. Era com si hagués entrat a l'altra cara de la lluna i tota la ciutat fos plena de cràters invisibles, de ferides obertes. Hi havia molta gent als carrers, però tots anàvem uniformats amb les mascaretes: ens volíem a prop però caminàvem fent esses per mantenir les distàncies físiques i segurament també les socials.

No sé llegir els ulls, sense els somriures. No sé llegir els ulls sense la veu, sense el posat seriós o feliç que acompanya les paraules (i penso en els qui han de veure la boca per entendre, sempre).

Entre la gent es destria un amic. L'he de mirar dos cops per saber que és ell.

- El Jordi es va morir... - em diu, tot i que ja sap que ho sé, perquè ens hem enviat abraçades virtuals, d'aquelles que no abriguen.

Però ho diu perquè encara no s'ho ha acabat de creure. I perquè ens hem de dir les coses amb paraules dites, no només escrites. I se'm neguen els ulls perquè no puc abraçar-lo i així, a distància, hi ha paraules seves que no entenc.

Posats a fer, potser si portàvem màscares gregues podríem, almenys, diferenciar entre la comèdia, la sàtira o la tragèdia... ens podríem dibuixar un somriure estàtic o una ganyota d'astorament infinit.

Diuen que mascareta, en català, és morrió, però jo no em veig capaç de fer servir una paraulota com aquesta, que té una connotació clara d'esclavatge, de submissió. Tot i que hi ha molt de submissió en les nostres pors, i molt d'autoritarisme entre els qui ens canvien de fase o no amb criteris no només científics. Ja els va bé, que ens costi de refer-nos i que ens quedem a casa ben obedients i silenciades, silenciats.

Potser sí, doncs, que portem el morrió posat, aquest invisible, i que haurem de dir les coses pel seu nom.

I em quedo pensant que ens estem fent molt de mal. Això els qui tenim de tot i no ens falta res... però hi ha dies que ens sembla que ens falta l'aire, que ens falta tot.

Perquè els qui ja no tenien feina ni sostre on confinar-se... on passen? Darrera quina mascareta viuen? I els qui ja no podien pagar el llum o el gas o el menjar, com estan, ara? Continuarem parlant de ciutats a la mesura humana? Continuaran incomplint la llei d'empadronament (sense el qual no existeixes, no tens targeta sanitària ni escola), a la ciutat de Vic?

Em quedo pensant una vegada més en els nois ofegats al Gurri (tan ufanós després de les pluges, amb els arbres de fulles estrenades) . Un d'ells, encara desaparegut. I tot per haver d'anar amb mitjans precaris a una feina precària. I penso en el treballador mort presumptament de coronavirus en un altre escorxador, però que no serà dit.

Em quedo pensant en les dotze hores per vint-i-cinc euros dels temporers de Lleida, que dormen al carrer i que no es poden ni rentar. Treballs essencials, però treballadores i treballadors kleenex, d'un sol ús.

Arreu els cràters invisibles, les ferides obertes. No sé si aquesta crisi ens farà millors o pitjors. Però no ens en sortirem soles, sols. Som formigues adelerades en un mateix formiguer efímer.